

Familie rechtbank Antwerpen (afd. Antwerpen), 15/3703/B

6 december 2017

Huwelijk – erkenning – artikel 27 WIPR – artikel 21 WIPR – openbare orde – artikel 146bis oud BW – schijnhuwelijk – kind

Mariage – reconnaissance – article 27 CODIP – article 21 CODIP – ordre public – article 146bis C.civ. – mariage simulé – enfant

Inzake:

Gezien voorgaand verzoekschrift op 18 november 2015 aangeboden door Meester A. El Mouden, advocaat, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6, voor en namens:

mevrouw **H. H.**,

van Belgische nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) (cfr. verzoekschrift) te [...] (Marokko) (cfr. beëdigde vertaling huwelijksakte) op [...], wonende te [...], doch thans woonstkeuze doende bij haar raadsman meester A. El Mouden, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6,

en,

de heer **H. Y.**,

van Marokkaanse nationaliteit, geboren te [...] (Marokko) (cfr. verzoekschrift) te [...] (Marokko) (cfr. beëdigde vertaling huwelijksakte) op [...], wonende te [...], doch thans woonstkeuze doende bij zijn raadsman meester A. El Mouden, kantoorhoudende te 2000 Antwerpen, Emiel Banningstraat 6.

1. Procedure

De rechtbank heeft onder meer kennis genomen van:

- het verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 18 november 2015,
- het schriftelijk advies van de heer E. De Bock, substituut procureur des Konings dd. 6 januari 2017,
- de schriftelijke repliek namens verzoekers en de stukken.

Het verzoek werd toegelicht in raadkamer op 8 november 2017 door verzoekers en meester L. Zlateva loco meester A. El Mouden, hun raadsman.

De heer Erik De Bock, substituut van de procureur des Konings, heeft het schriftelijk advies bevestigd. Verzoekers hebben gerepliceerd.

2. Verzoek

Het verzoekschrift beoogt de erkenning van het huwelijk, afgesloten tussen verzoekers te Nador (Marokko) op 5 augustus 2014.

De ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Antwerpen, heeft op 22 juli 2015 beslist dit huwelijk niet te erkennen.

Verzoekers hebben bij toepassing van artikelen 27 en 23 WIPR beroep ingesteld tegen deze beslissing.

3. Beoordeling

Ingevolge artikel 27 §1 WIPR wordt een buitenlandse akte - waaronder een buitenlandse akte van burgerlijke stand - in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld volgens het recht van het land waarin de akte werd opgemaakt en de grondvoorwaarden overeenkomstig het toepasselijke recht werden nageleefd, mede rekening houdend met. art. 21 (de openbare orde-exceptie) en art. 18 (wetsontduiking) WIPR.

Volgens artikel 18 WIPR, dat betrekking heeft op de wetsontduiking, wordt voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken - zoals in alle aangelegenheden betreffende het personeel statuut - geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.

Artikel 21 WIPR bepaalt dat de toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen recht geweigerd wordt, voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wat de huwelijkstoestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 (*B.S.* 1 juli 1999) een artikel 146bis in het Belgisch Burgerlijk Wetboek ingevoegd, dat een materiële IPR- norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Art. 146bis bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een

miskening van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde en geeft aanleiding tot de toepassing van art. 21 WIPR.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat dus op zichzelf niet om te besluiten tot de nietigheid van het huwelijk. Het betrachten van een verblijfsvoordeel, een materieel voordeel of om het even welk huwelijksvoordeel is immers legitiem en zeker niet onverenigbaar met de werkelijke wil om te huwen voor zover de aanstaande echtgenoten naast het beogen van een huwelijksvoordeel ook de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Uit een geheel van omstandigheden moet dus ook blijken dat minstens één van de echtgenoten niet de intentie had een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De geldigheid van een reeds afgesloten huwelijk dient te worden beoordeeld op het tijdstip van de huwelijksafsluiting, zij het dat de rechtbank rekening kan houden met alle elementen die nadien aan het licht komen.

Het behoort aan de weigerende instantie en hét openbaar ministerie om hun argumenten, dat verzoekers zich schuldig zouden hebben gemaakt aan wetsontduiking of dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met objectieve gegevens te staven.

In deze zaak zijn er elementen voorhanden die mogelijk op een schijnhuwelijk zouden kunnen wijzen.

De voorgebrachte objectieve gegevens volstaan naar het oordeel van de rechtbank echter niet om er met zekerheid te kunnen uit afleidén dat het huwelijk van verzoekers enkel zou gericht zijn op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De informatie die werd verzameld door het openbaar ministerie zet de versie van verzoekers aangaande hun ontmoeting en huwelijk niet op losse schroeven.

Het is op zich niet betwist dat verzoekers, die verre familie zijn van mekaar (alleszins geen neef en nicht in de werkelijke zin van de woorden), mekaar reeds van jongsaf kenden ingevolge ontmoetingen tijdens de jaarlijkse vakantie van verzoekster in Marokko. Van een eigenlijke relatie is maar sprake sinds verzoeker in 2011 illegaal in België is komen verblijven en zelfs dan heeft de relatie blijkbaar niet aaneensluitend stand gehouden, gezien verzoeker een huwelijksaanvraag met een andere vrouw indiende op 15 februari 2012. Die aanvraag werd stop gezet en verzoeker heeft die aanvraag verzwegen voor verzoekster. Zij verklaarde hieromtrent op de zitting van 8 november 2017 dat zij dit inderdaad slechts te weten is gekomen naar aanleiding van het gevoerde onderzoek inzake schijnhuwelijk, maar dat dit gebeurd is op een moment dat hun relatie was beëindigd. Nadien is de relatie opnieuw begonnen, wat dan geleid heeft tot een huwelijksverzoek in 2013 en het huwelijk in Marokko op 5 augustus 2014. Als reden waarom in Marokko werd gehuwd, wordt de traditie vermeld en het feit dat de families grotendeels in Marokko wonen.

Verzoeker werd op 23 februari 2015 in Marokko geïnterviewd naar aanleiding van een visumaanvraag en het valt op dat de interviewer in strijd met gelijkaardige dossiers ondanks de aanvankelijke verzwijgingen over het illegaal verblijf in Europa geen twijfels uit omtrent het huwelijk en integendeel

bevestigt dat verzoeker verzoekster goed kent.

De ondervragingen van verzoekers leveren inderdaad globaal genomen een opmerkelijk gelijklopend relaas op van de kennismaking, het verloop van hun relatie en de wederzijdse kennis van elkaar en hun familie. Hun verklaringen in dat verband bevatten geen noemenswaardige tegenstrijdigheden van die aard dat ze niet ook zouden kunnen opduiken bij de ondervraging van reeds lang gehuwde personen bij wie niet de minste twijfel bestaat over hun oprechte intenties. Anderzijds worden over essentiële elementen door verzoekers toch gelijklopende verklaringen afgelegd of is er minstens een aannemelijke uitleg voor wat op het eerste zicht tegenstrijdig zou klinken.

Verzoekers brengen tal van bewijselementen bij (onder meer een gemeenschappelijk huurcontract, foto's van een huwelijksfeest en gemeenschappelijke activiteiten), die alle een duurzame levensgemeenschap aannemelijk maken. Het is waar dat foto's kunnen geposeerd zijn en dat aan dossieropbouw kan worden gedaan, zoals het openbaar ministerie voorhoudt, doch *in casu* wordt minstens aannemelijk gemaakt dat verzoekers een echte relatie hebben, terwijl eigenlijk geen enkel concreet element in het dossier op het tegendeel wijst.

De woonstcontrole van 17 november 2016 was uitermate positief. Het openbaar ministerie wijst terecht op de relativiteit van dergelijke controle, doch het feit dat een onderbuur de samenwoning als koppel bevestigt, kan bezwaarlijk anders gezien worden dan een aanwijzing dat er werkelijk sprake is van een duurzame levensgemeenschap.

Tenslotte is er de geboorteakte van het gemeenschappelijk kind van verzoekers, geboren op 17 juli 2016. De geboorte van een kind binnen het huwelijk staat de kwalificatie van een "schijnhuwelijk" niet in de weg, maar bij gebrek aan bijkomende elementen is er geen reden om te twifelen aan de oprechtheid van verzoekers inzake hun gezamenlijke kindwens. Op de zitting van 8 november 2017 is overigens duidelijk gebleken dat verzoeker wel degelijk vertrouwd is met het kind van intussen 1 jaar en vier maanden.

Omtrent de oprechte bedoelingen van verzoekers mag het openbaar ministerie dan wel zijn twijfels hebben, doch bij gebrek aan een minimaal bewijs van het tegendeel moet worden aangenomen dat het huwelijk niet enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Rekening houdend met het geheel van de dossiergegevens, waaronder de door verzoekers voorgelegde stukken, staat niet met voldoende zekerheid vast dat verzoekers ten tijde van de huwelijksluiting louter verblijfsrechtelijke voordelen beoogden te bekomen voor verzoeker en geen duurzame levensgemeenschap voor ogen hadden.

Bijgevolg acht de rechtbank het verzoek tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte en tot overschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand gegrond.

Op het verzoek om het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, kan niet worden ingegaan, gelet op artikel 1399 Ger. Wb.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK**

Stelt vast dat de wet op het taalgebruik in gerechtszaken is nageleefd.

Alle verdere en strijdige middelen verwerpend.

Verklaart het verzoek toelaatbaar en gegrond als volgt:

- zegt voor recht dat de huwelijksakte van verzoekers, opgemaakt te Nador (Marokko) op 5 augustus 2014, voldoet aan de voorwaarden tot erkenning ervan conform artikel 27 §1 WIPR,
- zegt voor recht dat iedere Belgische overheid, in het bijzonder de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Antwerpen, deze huwelijksakte dient te erkennen en aldus te aanvaarden voor overschrijving in zijn/haar registers.

Legt de kosten ten laste van verzoekers.

Wijst het anders en meer gevorderde af.

Dit vonnis werd uitgesproken op zes december tweeduizend zeventien in raadkamer van de Kamer AF2, die samengesteld was uit:

H. Smeyers, rechter

C. Lemmens, griffier

E. De Bock, substituut procureur des Konings